

Двамата му поляци—дълговрати, съ пошръкнѣли червени мустаки тоски—слѣзоха въ широкитѣ дворове, отключиха високитѣ порти на чифлика и изгониха на вѣнѣ калаузитѣ и жетваркитѣ, като . . . като прѣхвърляха задъ гърба си стоялитѣ прѣди малко диванъ-чипразъ на бега седемъ моми и двѣ невѣсти! Срѣдъ нощния мракъ се заключиха чифлишкитѣ порти задъ изгоненитѣ калаузи и жетварки, а задържанитѣ беззащитни Българки бидоха поведени къмъ високия чардакъ на бега, па. . .

Па дигна се сърдцераздирателно стенание до Бога — правия Богъ въ небесата!

Тжговенъ бѣше днешния день, що сѣмна съ клети вайкания на калаузи и жетварки, залутани по горитѣ къмъ Пехчево. Що ставаше съ тѣхнитѣ дружки, оплѣнени отъ безмилостния бегъ? Утрѣ бѣ светъ день за все християнство—Илинъ день бѣше утрѣ. . . „О, дано светъ Илия грѣмъ да пуснѣше отъ небе, та на вѣгленъ да прѣвѣрнѣше цѣлата наша земля, за да не гледаме, какъ ни Турчинъ безчести сестритѣ и женитѣ, какъ ни безвѣрни поганци почерниятъ вѣра и животъ!“ — стенѣше Беровския калаузинъ, па изведнажъ срѣдъ буковата стара гора на Руссенъ се дигна и крѣвно понесе неговия дрезглѣвъ мжжки гласъ: „Кара Илия бре, братко бре, дѣка си холамъ войводи, да ме чуешъ: гарвани черни се спуснаха, Илю, на християнско мѣсо!“

Тѣй се викна—провикна Беровския жетварски калаузенъ, а гората му пое гласа, прѣдаде думитѣ му на усойтѣ, скалитѣ ги отгласяха, чукаритѣ ги прѣхвърляха и занесоха ги чакъ горѣ до полѣнката подъ „Черния камъкъ“, при тритѣ изворни пещери.

А въ това врѣме на полянката подъ „Черния камъкъ“, до изворнитѣ пещери на Русенската рѣчка, седѣше Илю войвода въ сѣсѣдство съ орлитѣ—и самъ орелъ. Свилъ вѣжди, извилъ ржка на халбокъ, той